

Kulturdepartementet
v/ Nina Økland
postmottak@kud.dep.no

Bergen, 2013-05-23

Høringsuttalelse om produksjonstilskudd II

1 Innledning

Vi viser til tidligere høringssvar fra Bergensavisen:

- ♦ 25 mai 2012 En mer plattformnøytral pressestøtte I
- ♦ 14 november 2012 En kunnskapsbasert kulturpolitikk
- ♦ 8 januar 2013 En mer plattformnøytral pressestøtte II

2 Utbytte og konsernbidrag

Departementets forslag til ny §6 fjerde ledd vil i praksis **ikke** gjøre det enklere for Bergensavisen og andre aviser av tilsvarende størrelse å tiltrekke eiere og reise frisk egenkapital/risikokapital. Forslaget vil følgelig heller ikke tilrettelegge for nyetablering av allmenne nyhetsmedier i Trondheim eller øvrige storbyer.

Departementets forslag om å begrense mulig utbytte til risikofri rente, tar ikke hensyn til at innsats av egenkapital/risikokapital i nyhetsmedier som er konkurranseutsatte, slik nr 2-avisene er, ikke er uten risiko, men tvert imot svært risikoutsatt.

Bergensavisen kjenner ikke til at det finnes belegg for departementets oppfatning om at det er vanskeligere for små aktører enn for store å hente inn risikokapital. Nedlegging av mange store nr 2-aviser og start av flere små aviser etter at utbytteforbudet ble innført i 1990, tyder på at det i virkeligheten er stikk motsatt av det departementet tror. Det vil i vårt svar bli gjort rede for Bergensavisens erfaringer med å reise egenkapital/risikokapital.

Kommentar til §6 fjerde ledd første punkt:

Begrensningen av utbytte til maksimalt gjennomsnittelig effektiv årsrente for statsobligasjoner med en løpetid på 10 år, for tiden ca 2 prosent, mindre enn den årlige konsumprisstigningen, er en så trang ramme for risikoutsatte nyhetsmedier at det i praksis vil få samme virkning som et utbytteforbud. I vårt høringssvar av 25 mai 2012, foreslo vi 3 x risikofri rente, dvs ca 6 prosent, som en mulig begrensning for det årlige utbyttet/konsernbidraget. Ønsker departementet å begrense muligheten for utbytte/konsernbidrag ytterligere, kan det f eks begrenses til en maksimal, prosentvis andel av årsoverskuddet.

I høringsnotatet skrev departementet som begrunnelse for å begrense muligheten for å ta ut utbytte fra aviser som mottar produksjonstilskudd:

Det er avgjørende for ordningens legitimitet at tilskuddsmidlene går til produksjon av nyhets- og aktualitetsinnhold, ikke til eiere eller inn i annen virksomhet. (Høringsnotatet, side 3)

Bakgrunnen for departementets argument er kanskje at det ved **en** anledning på 1980-tallet, kort tid før utbytteforbudet ble innført, ble tatt et provoserende stort utbytte i en avis som på det tidspunktet var nær ved å bli uavhengig av produksjonstilskuddet.

I partijournalistikkens tid var eierkapital med ingen, eller små krav til avkastning, en vanlig finansiering av nyhetsmediene. I 1990, da utbytteforbudet kom, fantes det fortsatt eiere som var villige til å finansiere nyhetsmedier uten å kreve avkastning. Men da den partipolitisk partiske journalistikken var definitivt avvirket, forsvant nyhetsmedienes mulighet for å reise gratis risikokapital. Samtidig ble utbytteforbudet innført.

Sitatet ovenfor tyder på at departement mener at eiere ikke er en nødvendig del av virksomheten med å produsere nyhets- og aktualitetsinnhold, men en utenforstående finansiering som utelukkende drives av profittmotiv. Det finnes sikkert noen slike eiere i børsnoterte medieselskaper. Men gode nyhetsmedier trenger langsiktige, strategiske eiere med vilje, kompetanse, penger og grunnverdier. Slike eiere finnes det også. Nyhetsmediene vil selvsagt helst tiltrekke seg gode eiere, og unngå dårlige. Men med dagens utbytteforbud, og med departementets forslag om begrensning, avskjæres både gode og dårlige eiere fra å satse på nr 2-aviser.

Kommentar til §6 fjerde ledd andre punkt:

For store mottakere av produksjonstilskudd vil det i praksis ikke være noen begrensning å sette grensen for utbytte til maksimalt 25 prosent av mottatt produksjonstilskudd. For små mottakere av støtte kan de være fornuftig med en slik prosentvis begrensning.

Kommentar til §6 fjerde ledd tredje punkt:

Den foreslåtte kronebegrensningen på maksimalt utbytte vil forskjellsbehandle store og små aviser uten at det er noen faktisk, prinsipiell begrunnelse for dette i departementets forslag. Sammen med departementets tidligere forslag om tak på det årlige produksjonstilskuddet, forsterker det inntrykket av at departementet ikke er opptatt av ytringsfriheten og bredden i samfunnsdebatten i storbyene.

I høringsnotatet omtaler departementet sitt forslag som **moderat**. Men en utbyttebegrensning til maksimalt 2 prosent av selskapets egenkapital er ikke moderat. For konkurranseutsatte nyhetsmedier er det en så streng begrensning at den i praksis fortsatt vil blokkere tilgangen på risiko-/egenkapital.

Bergensavisen vurderer det som positivt at det gis en mulighet for dispensasjon fra utbytteforbudet. Tidligere har Bergensavisen søkt Kulturdepartementet om, og fått, dispensasjon fra bestemmelsen om at minst halvparten av opplaget må være abonnement. Dersom det åpnes for aksjeutbytte/konsernbidrag i tråd med det departementet har foreslått i høringsnotatet, vil Bergensavisen vurdere å søke om dispensasjon fra bestemmelsen.

Spørsmålet om mulighet for at aviser som mottar produksjonstilskudd kan betale utbytte, ble første gang reist av Bergensavisen. Bakgrunnen var den økende tvilen om pressepolitikkenes stabilitet og forutsigbarhet under Bondevik I-regjeringen. A-pressen ønsket derfor å redusere sitt eierskap i Bergensavisen fra 99 til 66 prosent, gjennom en rettet emisjon mot lokale eiere.

Industriselskapet Frank Mohn AS lovet å tegne seg for 20 prosent. Den neste på A-pressens liste; Kaffehuset Friele, var i utgangspunktet svært interessert. Den direkte foranledningen til at forsøket likevel strandet, var kombinasjonen av høy risiko og forbudet mot aksjeutbytte/konsernbidrag.

Da Kaffehuset Friele avslo å delta i emisjonen, skrinla vi inntil videre forsøket på å få inn flere eiere, og gjennomførte en rettet emisjon mot Frank Mohn AS. Det reddet avisen. Trond Mohn har siden da vært medlem av styret i Bergensavisen.

I regjeringen Bondeviks forslag til statsbudsjett for 1998 ble det kuttet i produksjonstilskuddet. Da sju aviser rett etterpå gikk inn, foreslo regjeringen Bondevik å gjenopprette nivået fra 1997 i forslaget til 1999-budsjett. Høyre og Fremskrittspartiet reagerte med å kreve et enda større kutt enn i 1999-budsjettet. I første omgang gikk kravet ut på at kuttet i sin helhet skulle ramme avisene utenfor Oslo. Det ble møtt med protester og trukket tilbake etter noen dager. Da Bondevik-regjeringen aksepterte Høyres krav om et nytt kutt, var siste rest av tillit til pressepolitikken rasert.

Det var derfor ikke lenger mulig for A-pressen å bære eieransvaret for alle nr 2-avisene. A-pressen ASA bød derfor de fire største nr 2-avisene ut for salg i en børsmelding 8 oktober 1998.

Telemarksavisa, som var nærmere uavhengighet av produksjonstilskuddet enn Bergensavisen, ble ikke lagt ut for salg. Den ble ikke så hardt rammet av budsjettkuttene i 1998 og 1999 som Bergensavisen. Den fortsatte framgangen slik at den for siste gang søkte om produksjonstilskudd i 2006.

Bergensavisen hadde etter 18 års sammenhengende framgang redusert avhengigheten av produksjonstilskuddet betydelig, og hadde en realistisk mulighet til å bli uavhengig av den. Men Bondevik I-regjeringens budsjettpolitikk og Bondevik II-regjeringens pressepolitikk knekte avisens fremgang.

Bergens Tidende reagerte 18 oktober 1998 på A-pressens tilbud om salg med å si seg interessert i helt eller delvis oppkjøp av Bergensavisen. A-pressen forhandlet med Bergens Tidende fram til 13 juli 1999. De ble forhandlingene avsluttet uten resultat for Bergensavisen. Men forhandlingene hadde gitt Bergens Tidende betydelig innsikt i våre forhold.

Etter å ha overlevd årene med Bondevik I's pressepolitikk og Bergens Tidendes oppkjøpsforsøk, klarte også Bergensavisen å skape ny opplagsvekst. Vi ble kåret til årets avis av Mediebedriftene i 2004 og hadde samme året den største opplagsveksten i norsk presse.

Det ble gjort et nytt forsøk på å få inn flere eiere. Sparebanken Vest ble ny eier med ca ti prosent gjennom en emisjon i Bergensavisens morselskap. Det var imidlertid ikke mulig å få inn eiere for de resterende fire prosentene, verken ved salg eller emisjon. Forbudet mot utbytte og konsernbidrag var hovedankepunktet fra mulige nye eiere.

Bergensavisens forsøk på å skape større eiermangfold, et erklært hovedmål for pressepolitikken, utledet av Grunnlovens §100, 6. ledd, har derfor blitt hindret av Forskriftens §5, 4. ledd ved to anledninger, i 1998 og 2004.

Vi er enige med departementet i at utbytteforbudet i dagens forskrift er til hinder for innovasjon og utvikling i nyhetsmediebransjen. Det hindrer aviser som mottar produksjonstilskudd i å reise kapital til utviklingsprosjekter, noe vi har flere eksempler på i Bergensavisen:

- ♦ Som en del av Bergensavisens nettutgave ba.no, utviklet og lanserte vi verdens første snakkeside; BA-snakk i 1996. Den ble raskt en suksess blant unge over hele landet. Den ga stor trafikk, men ga i første omgang ingen inntekt. All videre utvikling måtte derfor finansieres med egenkapital. Det var Bergensavisen avskåret fra å reise, pga utbytteforbudet.
- ♦ I 2003, samtidig med LinkedIn, året før Facebook, forsøkte Bergensavisen å reise kapital for å utvikle et sosialt nyhetsnettverk for arbeidslivet. På tross av utbytteforbudet kom vi nesten i mål med å reise frisk risiko-/eierkapital, med tilsagn om 80 prosent av kapitalbehovet.

I tillegg til at utbytteforbudet hindrer finansiering av utviklingsprosjekter i aviser som mottar produksjonstilskudd, undergraver det disse avisenes mulighet for å bli sterke utfordrere for nr 1-avisene, slik at de får sterkere impulser til utvikling og innovasjon. Bergensavisens sammenhengende framgang fra 1980-98, med mer enn fordobling av opplaget, samt at vi var først med søndagsavis og nettavis, og inntil 2003 var største nettavis i Bergen, førte til betydelig innovasjon og fornyelse av journalistikken i Bergens Tidende.

En vesentlig del av journalistikkens verdiskaping skjer utenfor nyhetsbedriften. Ved å samkjøre mediedata og effektivitetsdata for norske kommuner, har de tyske medieforskerne Christian Bruns og Oliver Himmler¹ påvist at god lokalavisjournalistikk fører til vesentlig større kommunal effektivitet. Undersøkelsen bekrefter at bare en liten del av journalistikkens verdiskaping kommer tilbake til nyhetsbedriften som inntekt.

Det er urimelig at nyhetsbedrifters eiere skal avskjæres fra utbytte på sin innsats av kapital og kompetanse. Men hovedargumentet for å gi avisene mulighet for å betale konsernbidrag og aksjeutbytte, er ikke omsorgen for medieeierne, men behovet for å reise risiko-/egenkapital for å utvikle journalistikken, skape et større eiermangfold i nyhetsmediene og en større bredde av nyhetskilder og nyheter i samfunnsdebatten.

¹ Could you hand me the efficiency section please? Newspaper circulation and local government efficiency in Norway. Christian Bruns and Oliver Himmler, Goettingen University, 2008.

For ingen nyhetsredaksjoner finner nyheter utenfor egne nyhetskilder og eget nyhetsperspektiv. Bare et mangfold av nyhetsmedier med ulikt grunnsyn, ulike prioriteringer, ulike nyhetskilder og nyhetsperspektiv, kan presentere en større bredde av virkeligheten for publikum.

Vi fastholder det vi skrev i vårt høringssvar 25 mai 2012:

Utbytteforbudet er i strid med hovedmålet for pressepolitikken om å stimulere til avismangfold, eiermangfold og konkurranse og er følgelig også i strid med Grunnlovens §100, 6. ledd. Det foreliggende forslaget innebærer en så sterk begrensning at det for de risikoutsatte nr 2-avisene vil ha tilnærmet samme virkning som et forbud.

Vi foreslår at departementets forslag til §6 fjerde ledd første punkt endres til 3 x risikofri rente og at §6 fjerde ledd tredje punkt strykes.

3 Nærmere vilkår for bruk av støtten

Kommentar til ny §6 femte ledd:

Bergensavisen støtter den innskjerpingen departementet foreslår. Samme innskjerping må gjelde for støttemottakende avisselskaper som ikke er organisert som konsern, men som har andre bindinger til samarbeidende selskaper eller enkeltpersoner.

Kommentar til ny §6 sjette ledd:

Bergensavisen støtter departementets forslag.

Kommentar til ny §6 sjuende ledd:

Bergensavisens støtter departementets forslag.

4 Tilskuddssatser for nr 2-medier

Det er en klar forbedring fra departementets høringsnotat av 30 mars 2012 at de fem riksspredte meningsbærende avisene nå forsøkes definert som en egen kategori. Det er imidlertid villedende å definere den som en del av nr 2-avis kategorien.

De avisene det gjelder, fire i Oslo og en i Bergen, er viktige aviser. Men kategorien må defineres slik at også andre aviser kan søke om opptak, med klare kriterier og regler for når og hvordan aviser går inn i og ut av den. Kriteriene må være klare nok til å minimalisere antallet tvilstilfeller, der aviser som ikke kvalifiserer i forhold til kriteriene får avslag som står seg gjennom klagebehandling og rettslig prøving.

Opptakskriteriene departementet har foreslått i §7 andre ledd første punkt, framstår imidlertid som et forsøk på å kamuflere den realiteten ordningen skal ivareta. De foreslåtte kriteriene er skreddersydd for de nåværende avisene i kategorien, skreddersydd for Oslo og uten prinsipiell forankring. Det er uholdbart og kritikkverdig at det ikke foreslås en klar, prinsipiell begrunnelse for støtteordningen til den aviskategorien som i over 20 år har vært høyest prioritert i støtteordningen.

To av de tre kriteriene departementet foreslår (a og b) har en geografisk slagside: Innen en times reisetid fra Oslo er det mulig å bo i seks fylker². Innen en times reisetid fra Bergen har man ennå ikke kommet utenfor eget hjemfylke. Aviser som utgis i Oslo, har en helt annen mulighet til å innfri kriteriene a og b, enn aviser som gis ut i Bergen, Stavanger eller Trondheim.

Det er ikke salget av 30 prosent av opplaget utenfor utgiverfylket eller opplag på minst 100 i en tredel av landets fylker som er grunnen til at de rikssprede meningsbærende avisene har blitt prioritert i pressepolitikken. Det er avisenes journalistikk, deres nyhetskilders og nyhetsredaksjoners evne til å sette dagsorden i rikspolitisk diskusjon som setter dem i en særstilling. Bidraget fra disse avisene til den rikspolitiske nyhetsdagsorden og samfunnsdebatten er vesentlig større enn deres opplag og redaksjonsstørrelse skulle tilsi, dels fordi rikspolitisk debatt stort sett er sentralisert til Oslo og kontrollert av et lite antall nyhetsredaksjoner der, dels fordi hver av disse fem avisene har nyhetskilder, journalistikk og lesere som skiller dem fra hverandre og fra de øvrige hovedstadsmediene.

Nr 2-aviskategorien bør begrenses til de allmenne nyhetsavisene som er i direkte konkurranse med den største avisen på utgiverstedet. Det bør skilles mellom dagsaviser og fådagersaviser ved at støtten fortsatt knyttes til solgt opplag og antall utgivelser. I de største byene bør det som i nåværende ordning være en høyere sats, fordi de tre; Bergensavisen, Rogalands Avis og Dagsavisen alle har en vesentlig større og sterkere konkurrent.

De rikspolitiske avisene og de nest største allmenne dagsavisene i direkte konkurranse med den største avisen i Oslo, Bergen, Stavanger og eventuelt Trondheim, bør behandles likt i støtteordningen, slik Bergensavisen har foreslått i tidligere høringsuttalelser.

Det vises til vedtak fra årsmøtet i Hordaland Arbeiderparti i mars 2013, der det bl a heter:

Hordaland Arbeiderparti vil ikkje godta ei utvikling der det berre er nyhetsmediemangfold i Oslo, og lokale nyhetsmediemonopol i alle andre delar av landet. Nyhetsmediepolitikken må sikre at det i alle landsdelane er minst ein by med minst to allmenne dagsaviser med lokal og regional nyhetsdekning.

Den lavere prioriteringen departementet foreslår for støtten til nr 2-dagsavisene i Bergen og Stavanger, i forhold til de høyere prioriterte riksavisene, som i hovudsak utgis i Oslo, innebærer det stikk motsatte av Hordaland Arbeiderpartis vedtak. Sett fra Bergen, kan det se ut til at departementet undervurderer den betydningen nyhetene, nyhetskildene og nyhetsdebattene utenfor Oslo har for både de lokale og de nasjonale politiske prosessene.

Det er viktig med en bredde av rikspolitiske aviser i Oslo, fordi det skaper nyhets- og debattmangfold om rikspolitikk. Men det gjør også nr 1- og nr 2-nyhetsmediene i de øvrige storbyene. Fordi avstanden til nyhetskildene og

² Oslo, Akershus, Østfold, Vestfold, Buskerud, Oppland.

nyhetene i rikspolitikken er større enn den er for hovedstadsmedienes nyhetsredaksjoner og nyhetskilder, og fordi avisene i de øvrige storbyene hovedsakelig har av sine nyhetskilder og nyhetsperspektiv fra andre byer enn Oslo, rapporterer og kommenterer de rikspolitikken annerledes enn de redaksjonene som ser verden fra Oslo.

Både nr 1- og nr 2-avisenes rikspolitiske nyheter og nyhetskommentarer fra Bergen, Stavanger og Trondheim oppdages sjelden av riksmediene i Oslo³. Men når de gjør det, setter de rikspolitisk dagsorden.

I tillegg er nr 2-avisene i Bergen og Stavanger viktige som alternative nyhets- og ytringskanaler for nyheter og nyhetskilder som ikke slipper til eller ikke prioriteres i byens nr 1-avis.

Det er i de store byene: Oslo, Bergen, Stavanger og Trondheim de sterkeste maktkonsentrasjonene, de fleste institusjonelle nyhetskildene og de største offentlige og private formuene befinner seg. Behovet for nyhetsmediemangfold og kritisk journalistikk er følgelig større i de største, enn i de mindre byene.

Når nyhetstips ikke blir tatt imot av byens nr 1-avis, kan nyhetskilder i Bergen og Stavanger gå til nr 2-avisen og skape oppmerksomhet der, og deretter havne på den regionale og nasjonale dagsorden. Et eksempel er nyhetene om rolleblanding til Høyres nå avsatte samferdselspolitiske talsmann, stortingsrepresentant Øyvind Halleraker fra Hordaland, som først ble rapportert i Bergensavisen, og deretter fulgt opp i andre nyhetsmedier. Uten Bergensavisen, ville saken trolig ikke ha blitt allment kjent og diskutert.

Istedenfor departementets forslag i høringsnotatet, foreslås følgende inndeling:

- 1) Sats 1: Støtteberettigede riksspredte politiske dagsaviser og de allmenne nr 2-dagsavisene i Oslo, Bergen og Stavanger. Dersom det etableres en nr 2-avis i Trondheim, behandles den på samme måte.
- 2) Sats 2: Øvrige allmenne nr 2-nyhetsmedier som ikke er størst på utgiverstedet.
- 3) Sats 3: Aviser med over 1000 og under 6000 i bekreftet opplag og minst en utgave på papir i uken.

Begrepet demokratur⁴ brukes om et samfunn som bare tilsynelatende er demokratisk, fordi ytringsfriheten for alle andre enn samfunnseliten har blitt redusert eller fjernet. Ytringsfriheten gjennom mediene er sentrale i denne definisjonen:

Demokratur betecknar ett samhälle som till ytan är, det vill säga nominellt, en demokrati, fast som i praktiken saknar en reell och vidare omfattande yttrandefrihet, som saknar en möjlighet för dissiderande politiska grupper att föra sin talan på lika villkor, som saknar ett fullt ut rättssäkert rättsväsende (där lagar och regler tillämpas och appliceras olika

³ Erdal IJ. Hvor kommer nyhetene fra?: Nyhetsflyt mellom papiraviser, kringkasting og nettmedier. Volda: Høgskulen i Volda, Avdeling for mediefag, 2011.

⁴ Gérard Mermet: Démocrature – comment les médias transforment la démocratie, Aubier-Montaigne, 1987.

beroende på hvilket politisk läger man tillhör), där man riskerar att bli av med sitt jobb för sina åsikters skull, där man som dissident/ dissiderande grupp riskerar att bli utsatt för politiskt våld av politiska motståndare (och där staten ser mellan fingrarna med detta). Ytterligare ett kännetecken för en demokratur är när lagarna som finns inte efterlevs (av staten själv).

(Wikipedia)

I en forskningsrapport til Rådet for anvendt medieforskning⁵, skrev førsteamanuensis Ivar John Erdal:

Den foreløpige analysen tyder dermed på at det er rikssavisene som i størst grad produserer originale nyheter som blir sitert av andre medier.... Region- og lokalavisene på sin side bringer ikke så mye fellesstoff, men har desto flere originalnyheter som ikke viderebringes av andre.

Undersøkelsen bekrefter sentraliseringen av den nasjonale dagsorden til et lite antall, delvis samarbeidende nyhetsmedier i Oslo, som følger opp, utfordrer, siterer og forsterker hverandre. De setter i fellesskap en rikspolitisk dagsorden der selv store nyhetsmedier fra andre deler av landet sjelden slipper til. Det fører til en ubalanse i den rikspolitiske debatten. Nyhetskilder og nyheter fra Oslo-regionen blir overfokuset. Nyhetskilder og nyheter fra alle andre deler av landet blir i varierende grad underfokuset.

Selv om gjennomslagskraften på riksdagsorden er svært ulik for nyhetsmediene i og utenfor Oslo, er det noen interessante forskjeller. Av tabellene (2.1 og 3.1) i Erdals rapport om hvor nyhetene kommer fra, framgår det at det i den undersøkte uken⁶ var vesentlig flere originale siterte nyheter fra Bergen (20+8), med to allmenne dagsaviser, enn fra Trondheim (9) med bare en. Den rapporterte forskjellen på siterte originalnyheter fra medier i Oslo, Bergen og Trondheim, viser hvordan sentraliseringen av mediedagsorden kan motvirkes gjennom en nyhetsmediepolitikk som sikrer et mangfold av nyhetsmedier også utenfor Oslo, slik Hordaland Arbeiderparti krever i sitt årsmøtevedtak.

I høringsnotatet argumenterer departementet for at de riksspredte dagsavisene har spesielle utfordringer. Bergensavisen er i hovedsak enig i disse.

Men også nr 2-dagsavisene i Oslo, Bergen og Stavanger har spesielle utfordringer; først og fremst har de en langt sterkere konkurrent, som er opptatt av at deres beste nyhetskilder ikke skal bruke nr 2-avisen, eller at nr 2-avisen skal få sterke posisjoner i noen del av deres strategisk viktigste lesermarkeder og annonsemarkeder. Den makten nr 1-avisene har til å påvirke nr 2-avisenes kostnader og inntekter, trenger de ikke å bruke, dersom nr 2-avisen har en svak posisjon i forhold til nyhetskilder, lesere og annonsører. Men dersom nr 2-avisen skaper fremgang og erobrer en posisjon blant viktige nyhetskilder, lesergrupper eller annonsører, mobiliserer nr 1-avisen sine formidable ressurser for å stanse nr 2-dagsavisens fremgang.

⁵ Hvor kommer nyhetene fra? – Nyhetsflyt mellom papiraviser, kringkasting og nettmedier, Ivar John Erdal, Høgskulen i Volda, 2011, side 10.

⁶ Uke 46, 2009.

Selv svake nr 2-aviser er en garanti for ytringsfriheten, mangfoldet av nyhetskilder og skarpheten i den kritiske journalistikken i Oslo, Bergen og Stavanger. En sterk nr 2-avis med god bedriftsøkonomi og forutsigbare statlige rammebetingelser, er en bedre garanti for ytringsfriheten og journalistikken enn en svak nr 2-avis. Av departementets høringsnotater, det siste og de tidligere, kan de se ut som om departementet ikke er klar over den spesielle utfordringen for ytringsfriheten, journalistikken og nr 2-dagsavisene i de store byene utenfor Oslo.

Vennlig hilsen
BERGENSAVISEN AS

Veslemøy Fredriksen
Administrerende direktør

Anders Nyland
Ansvarlig redaktør